

МОНАСТИР ОД ДРВЕТА НА РОЖАЊ ПЛАНИНИ

На Петровдан, писац овог текста је са својом супругом, био гост сценаристе Душана Спасојевића из Ваљева, аутора позоришне представе и филма „Одумирање“, и др. Пошто се Петровдан посебно слави у ваљевском крају, желео сам да са читаоцима и редакцијом поделим један посебан доживљај овога празника у Ваљеву. Прво што је необично за нас из Срема јесте постојање обичаја паљења коре од трешњиног дрвета вече пред Петровдан. На дугачким штаповима нанизане коре дрвета, које се продају уз пут, биле су необичан приказ. Увече поред реке која пролази кроз Ваљево деца су с одраслима палила коре дрвета које су вртели на штаповима. Звездано небо, лепа атмосфера и пријатан разговор, а поред реке упаљени штапови као бакље које деца врте у рукама. Као да се и свет покреће лепотом Празника.

На сам дан Празника Св. апостола пошли смо на Рожањ планину где смо били на Литургији у манастиру Св. Василија Острошког, који је у руском градитељском стилу подигнут од дрвета. Он припада шабачкој Епархији и јурисдикцији владике Лаврентија. После Литургије је уследила трпеза љубави, агапе верног народа који је био присутан. За време трпезе читао се текст Св. владике Николаја. Све у Ваљеву и околини чинило ми се да је у знаку двојице великих духовника Св. Николаја Српског и Св. Јустина Ћелијског, а посебно у знаку Владике Николаја коме је главна улица у Ваљеву посвећена. Након послужења схимонахиња нам је у пријатној атмосфери делила свеже купине. За сву ту лепоту манастира на планини Рожњу су заслужне две монахиње, њихове молитве и труд, а једна од њих, схимонахиња, била је расположена да са нама разговара. Пошто су свете монахиње скромне, не би сигурно желеле да се спомену њихова имена која зна Господ. Волео бих само да наведем разговор са схимонахињом, који је био прожет истинским богословљем и жељом за спасењем људскога рода. С осмехом је рекла како се фрижидер, једино што имају од технике у манастиру, покварио.

„Молиле смо се Богу, а када се покварио фрижидер одахнуле смо. Ми се подвизавамо, шта ће нам техника, ту је Господ. Данас, мало ко од нас ће у Рај“. На те оштре речи осмехнуо сам се и рекао: „Немојте тако мати!“, а схимонахиња је одговорила: „Знаш брате, постали смо потрошачко друштво, нема више љубави међу људима и саосећања. Због тога се и страда.“ У дворишту манастира је завршила ту своју мисао: „Знате, како ћемо стати пред Светог Георгија и друге Свете мученике и рећи - ево нас! Ко смо ми данас?“

И заиста, ко смо ми данас поред толиких Сведока наше свете вере кроз историју? Да ли имамо имало сличности, неку искру свете мисли, неки траг Божанске љубави? Да ли смо заиста све претворили у купопродајну хистерију, па ако немамо све што мислимо да нам треба хвата нас паника и очај? Ко смо ми данас, Господе, да ли смо и Твоју божанску Благодат претворили у трку за материјалним?

Питање схимонахиње манастира од дрвета на планини Рожњу остаје нама у аманет да о њему размишљамо, на поуку и расуђивање. Њиховим светим молитвама да нас Господ уразуми у Божанској љубави. Амин.

вероучитељ Горан Груловић